

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suaui Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt VI. Decreta de Sacramento Eucharistiæ ad eamdem Sessionem
parata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

1551.

In septimo: Ne testes in causa criminali ad informationem, vel indicia, seu aliàs in causa principali, contra Episcopum, nisi testes, & bona conuersationis, existimationis & fame fuerint, recipiantur; & si odio, temeritate aut cupiditate aliquid deposuerint, grauibus pœnis mulcentur.

In octauo: Cause Episcoporum, cum pro criminis obiecti qualitate comparere debeant, coram Pontifice Maximo referantur, ac per ipsum terminentur. Homines quippe arbitrantur, quemadmodum in corporum, ita in Magistratum ordine, fit mitatem à corruptione immunem in summo sitam: & præterea eo tolerabilior euadit ictus, quò reuerabili manu nobis incutitur.

C A P V T VI.

Decreta de Sacramento Eucharistiæ ad eandem Sessionem parata.

HÆc de morum reparatione. Quantum ad doctrinam spectat, optarant Patres vnâ eademque Sessione complecti duo Sacramenta quæ subsequebantur Baptismum & Confirmationem, de quibus Pauli tempore actum in Concilio fuerat: sed argumentum nimis amplum naçti, duabus illud Sessionibus destinarunt; quarum prior de Eucharistia tantummodò statueret.

Proœmio habebatur: Synodum hoc iam inde à principio habuisse in votis, vt stirpitus conuelleret zizania errorum & schismatum in doctrina Fidei, vsu & cultu Eucharistiæ, quam alioqui Saluator noster in Ecclesia sua tamquam Symbolum reliquit eius unitatis & charitatis, quâ Christianos omnes inter se coniunctos & copulatos esse voluit. Itaq; sanam & sinceram de Eucharistiæ Sacramento doctrinam tradere, quam semper Catholica Ecclesia ab ipso Christo, eiusq; Apostolis, atque à Spiritu sancto, illi omnem veritatem in dies suggerente, edocta retinuit, & ad finem vsque seculi conseruabit; atque omnibus interdiceret, ne ea aliter credere, docere aut prædicare audeant, quam vt est hoc presenti Decreto explicatum atque definitum. Et capita quidem fuere octo.

Primo decernit: Post panis & vini consecrationem, Christum verum Deum atque hominem, verè, realiter, ac substantialiter sub specie illarum rerum sensibilium contineri: neque enim hæc inter se pugnant, vt Saluator ad dexteram Patris in calis asideat, iuxta modum existendi naturalem, & vt multis nihilominus aliis locis sacramentaliter præsens sua substantia nobis adsit (Abstinere Synodus voluit eâ quæstione, quæ inter Aquinatis & Scoti sectatores agitur, vtrem idem corpus diuinitus possit pluribus in locis eo collocationis modo, quo in vino per naturam est, collocari.) ea existendi ratione, quam etsi verbis exprimeret

vix possumus, possibilem tamen esse Deo, cogitatione per Fidem illustratâ, assequi possumus, & constantissime credere debemus: ita enim maiores omnes nostri, quotquot in vera Christi Ecclesia fuerunt, qui de sanctissimo hoc Sacramento disseruerunt, apertissime professi sunt, hoc tam admirabile Sacramentum in vltima Cæna Redemptorem nostrum instituisse, cum post panis viniq; benedictionem, se suum ipsius Corpus illis præbere, ac suum Sanguinem, discretis ac perspicuis verbis testatus est: quæ verba à sanctis Euangelistis commemorata, & à diuo Paulo postea repetita, cum propriam illam & apertissimam significationem præ se ferant, secundum quam à Patribus intellecta sunt, indignissimum sanè flagitium est, ea à quibusdam contentiosis & prauis hominibus ad fictitios & imaginarios tropos, quibus veritas carnis & sanguinis Christi negatur, contra vniuersum Ecclesiæ sensum detorqueri: quæ tamquam columna & firmamentum veritatis, hæc ab impijs hominibus excogitata commenta, velut satanica, detestata est, grato semper & memore animo præstantissimum hoc Christi beneficium agnoscens.

3 Secundò: Saluator noster discessurus ex hoc mundo ad Patrem, Sacramentum hoc instituit, in quo diuitias Diuini sui erga homines amoris velut effudit, memoriam faciens mirabilium suorum; & in illius sumptione colere nos sui memoriam præcepit, suamq; annuntiare mortem, donec ipse ad iudicandum veniat. Sumi autem voluit Sacramentum hoc, tamquam spiritualem animarum cibum, quo alantur & confortentur viuentes vitâ illius, qui dixit: Qui manducat me, & ipse viuet propter me: & tamquam antidotum, quo liberemur à culpis quotidianis, & à peccatis mortalibus præseruemur. Pignus prætereà id esse voluit futurae nostræ gloriæ, & perpetuæ felicitatis: adeoq; symbolum vnius illius corporis, cuius ipse caput existit, cuiq; nos, tamquam membra, arctissimâ Fidei, Spei, & Charitatis connexionē adstrictos esse voluit, vt id ipsum omnes diceremus, nec essent in nobis schismata. Huic capiti quintus Canon respondet, quo interdicitur, ne quis dixerit, Vel præcipuum fructum sanctissimæ Eucharistiæ esse remissionem peccatorum, vel ex ea alios effectus non prouenire.

4 Tertio: Commune hoc quidem est sanctissimæ Eucharistiæ cum ceteris Sacramentis, symbolum esse rei sacræ, & inuisibilis gratiæ formam visibilem: Verum illud in ea excellens & singulare reperitur, quod reliqua Sacramenta tunc primum sanctificandi vim habent, cum quis illis utitur; at in Eucharistia ipse sanctitatis auctor ante vsus est: nondum enim Eucharistiam de manu Domini Apostoli susceperant, cum verè tamen ipse affirmaret corpus suum esse quod præbebat. Et semper hæc Fides in Ecclesia Dei fuit, statim post consecrationem verum Domini nostri corpus, verumq; eius sanguinem sub panis & vini specie vnâ cum ipsius anima & Diuinitate existere: sed corpus quidem sub specie panis, & sanguinem sub vini specie, ex vi verba-

Historia
cily Tri
ent.
s II.
IV

1551. verborum; ipsum autem corpus sub specie vini, & sanguinem sub specie panis, animamq; sub utraque, vi naturalis illius connexionis & concomitantia, quæ partes Christi Domini, qui iam ex mortuis resurrexit, non amplius moriturus, inter se copulantur: Diuinitatem porro, propter admirabilem illam eius cum corpore & anima hypostaticam vñionem. Quapropter verissimum est, tantumdem sub alterutra specie, atque sub utraque contineri: totus enim & integer Christus sub panis specie, & sub quavis ipsius speciei parte; totus item sub vini specie, & sub eius partibus existit.

Quartò: Quoniam Christus corpus suum id quod sub specie panis offerbat, verè esse dixit; idèò persuasum semper in Ecclesia Dei fuisse, idèò nunc denuò Synodum declarare, per consecrationem panis & vini, conuersionem fieri totius substantia panis in substantiam corporis Christi Domini nostri, & totius substantia vini in substantiam sanguinis eius, quæ conuersio conuenienter & propriè à sancta Catholica Ecclesia Transubstantiatio est appellata.

Quintò: Nullum dubitandi locum relinqui, quin omnes Christi fideles patriæ cultum, qui vero Deo debetur, huic Sacramento in ueneratione exhibeant. Neque enim idèò minùs esse adorandum, quòd fuerit à Christo Domino vt sumatur institutum: nam illum eundem Deum præsentem in eo adesse credi, quem Pater æternus introducens in Orbem terrarum, dicit: Et adorent eum omnes Angeli. Declarat præterea, piè ac religiose indutè morem, vt singulis annis peculiari quodam & festo die hoc Sacramentum singulari ueneratione ac solemnitate celebraretur, vñq; in Processionibus reuerenter & honorifice illud per vias & loca publica circumferretur: æquissimum enim esse, vt Christiani gratos & memores testentur animos erga Redemptorem, pro tam ineffabili & planè Diuino beneficio; ac sic oportuisse victricem veritatem de mendacio & heresi triumphum agere, vt eius aduersarij (Lutherus indicatur, qui ad Valdenses scripsit, Nihil sibi in Romana Ecclesia magis displicere, quàm solemne Domini Corporis festum) in conspectu tanti splendoris, & in tanta vniuersa Ecclesia letitia positi, vel debilitati & fracti tabescant, vel pudore affecti & confusi aliquando resipiscant.

Sextò: Consuetudinem asseruandi in sacrario Eucharistiam adèò antiquam esse, vt eam saculum etiam Niceni Concilij agnouerit. Porro de ferri ipsam Eucharistiam ad infirmos, & in hunc usum diligenter in Ecclesiis conseruari, præterquam quòd cum summa æquitate & ratione coniunctum est, tum multis in Concilijs præceptum inueniri, & vetustissimo Catholica Ecclesie more esse obseruatum; adeoq; hunc morem omnino salutarem, & necessarium retinendum statuit.

Septimò: Laudat illa Apostoli verba formidinis plena: Qui manda-

eat & bibit indigne, iudicium sibi manducat & bibit, non diiudicans corpus Domini. Quare communicare volenti reuocandum est in memoriam eius præceptum: Probet autem seipsum homo. Ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa Sacramentali confessione ad sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incubuerit celebrare, hæc sancta Synodus perpetuò seruandum esse decreuit, modo non desit illis copia Confessoris. Quod si, necessitate urgente, Sacerdos absque præuia confessione celebrauerit, quamprimum confiteatur. Quæ postrema verba nonnulli, sed pauci, nec primæ notæ Theologi, per admonitionem non per præceptum dicta interpretantur.

9 Octauo: Quoad usum, recte & sapienter à Patribus tres rationes Sacramentum accipiendi distinctas fuisse. Quosdam sacramentaliter dumtaxat id sumere, ut peccatores: alios tantum spiritualiter, illos nimirum, qui voto propositum illum cælestem panem edentes, fide viuâ, quæ per dilectionem operatur, fructum eius & utilitatem sentiunt: tertios sacramentaliter simul & spiritualiter, qui se prius probant, & instruunt. In sacramentali autem sumptione semper in Ecclesia Dei morem fuisse, ut laici à Sacerdotibus communionem acciperent. Sacerdotes autem celebrantes seipsos communicarent. Demum paterno affectu obsecrat, ut omnes & singuli, qui Christiano nomine censentur, in hoc unitatis signo, in hoc vinculo charitatis, in hoc concordie symbolo iam tandem conueniant, atque hæc sacra mysteria Corporis & Sanguinis credant & venerentur.

Huic capiti respondent Canones octauus, nonus & decimus, quibus interdicatur, ne quis dicat cum Oecolampadio, aut Zuinglio, Christum in Eucharistia exhibitum spiritualiter tantum manducari, & non etiam sacramentaliter & realiter: aut neget cum Luthero, omnes & singulos Christi fideles utriusque sexus, cum ad annos discretionis peruenerint, teneri singulis annis, saltem in Paschate, ad communicandum: aut cum iisdem dicat: non licere Sacerdoti celebranti seipsum communicare. Alii etiam capitibus alij Canones respondent, sed cum in iis nihil aduertendum succurrat, hic à nobis omittuntur. Studemus quippe, ne vquam à lectore nostris paginis gratis donandum sit temporis pretium, cuius pecuniæ donum semper cum vitio, mercatura cum virtute.

^a Lib. de
Confess. c. 3.
& in V. sit.
Suon cap. de
Euchar.

Historia
cily Tri
ent.
s II.
IV